

Úvod

Obsah

Životopis

Bibliografie

Rodina

Bollingen

Bollingenský kámen

Slovník

Výpisy z knih

Knihy

Interview

Struktura psyché

Obecné typy

Funkční typy

Archetyp - postavy

Transcendence

Přenos - Projekce

Individuace

Bytostné Já

Rosarium

Alchymie

Diskuse

Bollingen:

Vědeckou prací jsem pozvolna postavil své fantazie a obsahy nevědomí na pevnou půdu. Slovo a papír však pro mě nebyly dost reálné bylo k tomu zapotřebí ještě něco jiného. Musel jsem své nejnvtřnější myšlenky a své vlastní vědění nějak zpodobit v kameni nebo vněm učinit jakési vyznání. To byl počátek věže, kterou jsem si postavil v Bollingenu. Může se to zdát jako absurdní idea, ale provedl jsem to a znamenalo to pro mě nejen neobyčejné uspokojení, nýbrž i naplnění smyslu.

Od počátku jsem byl rozhodnut, že budu stavět u vody. Zvláštní půvab pobřeží na horním Curyšském jezeře mě fascinoval už odedávna, a tak jsem v roce 1922 koupil **pozemek v Bollingenu**. Leží v krajině sv. Meinrada a je to chrámová půda, která dříve patřila ke klášteru St. Gallen.

Zprvu jsem neplánoval opravdový dům, nýbrž jen jednopatrovou stavbu s ohništěm uprostřed a s lůžky na spaní na stěnách, jakési primitivní obydlí. Měl jsem přitom namysli africkou chatu, kde uprostřed hoří oheň obložený několika kameny a celý život rodiny se odehrává kolem tohoto centra. Primitivní chatrče uskutečňují v podstatě ideu celosti, dalo by se říci ideu rodinné celosti, na níž se také podílí všelijaké drobné zvířectvo. Něco podobného jsem chtěl stavět: jakési obydlí, které odpovídá prastarým lidským pocitům. Mělo poskytovat pocit bezpečí, a to nejen ve fyzickém, nýbrž i psychickém smyslu. Ale už během počátečních stavebních prací jsem plán změnil; připadal mi příliš primitivní. Uvědomil jsem si, že musím postavit opravdový dvojpodlažní dům, a nejen nějakou chatrč, která se krčí při zemi. Tak vznikl v roce 1923 první kulatý dům. Když byl hotov, viděl jsem, že vznikla opravdová obytná věž.

Od samého počátku se pro mě věž stala místem zrání, jakýmsi mateřským klínem nebo mateřskou postavou, v níž jsem opět mohl být takový, jaký jsem, jaký jsem byl a budu. Věž mně poskytla pocit, jako kdybych se znovuzrodil v kameni. Zdála se mně jako uskutečnění čehosi, co jsem předtím tušil, a jako znázornění individuace. Bylo to připomínající znamení aere perennius. Působilo to na mě blahodárně jako přísvědčení mé takovosti. Stavěl jsem dům po jednotlivých úsecích a sledoval jsem vždy jen právě existující konkrétní potřeby. Nad vnitřními souvislostmi jsem se nikdy nezamýšlel. Dalo by se říci, že jsem stavěl věž v jakémsi snu. Teprve později jsem uviděl, co vzniklo a že z toho vyplynul smysluplný útvar: symbol psychické celosti.

V Bollingenu jsem ve své nejvlastnější existenci, v tom, co mně odpovídá. Zde jsem takřikajíc „prastarým synem matky“. Tak se to velmi moudře praví v alchymii. V mých fantaziích dostával „prastarý člověk“

podobu Filémóna a v Bollingenu je tento člověk živý. Nezavedl jsem si elektřinu a topím si sám v krbu a kamnech. Večer zapaluji staré lampy. Nemám ani tekoucí vodu, musím si ji sám napumpovat. Sekám dřevo a vařím si jídlo. Tyto jednoduché věci dělají člověka jednoduchým. A jak je těžké být jednoduchým!

Obytná věž, 1923

Rozšířená obytná věž, 1927

Věže se dvorem a lodžíí, 1935

Video: Bollingen

Další foto: Bollingen

Video: Dal Profondo dell'Anima - Bollingen

„Omnis festinatio ex parte diaboli est.“